

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGŐ 40 FILLÉR. A MELLÉKLET 80 FILLÉR. AMERIKÁBAN AZ ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL EGYÜTT 2 DOLLÁR. TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

WALLRABENSTEIN JAKAB, NYÍREGYHÁZA, DESSEWPFY-TÉR 10.

Jön a Szabadító!

(Kemény igát vetettek a rómaiak a keménynyaku zsidó népre.) (Nyögtek a mindent eltipró római hatóságok és vasba öltözött katonák elnyomása alatt.) Működött az adóprés. Egy kis jog tiprásra, kivételezésre, igazságtalanságra nem néztek. A zsidó szívek mélyén felgyülemlett a keserűség, a harag. Ki is robbant egy-egy kisebbszertű lázadás alakjában, amit azonban könnyű szerrel letiportak s vérbefojtottak.

Jó lenne szabadulni az elnyomóktól! Jó lenne Rómától függetlenül élni, mint valamikor régen! Jó lenne szabad hazában szabadon élni! De jaj, nincs szabadságunk, nincs függetlenségünk! Róma elvette! Vajjon meddig tart még ez a nyomorult rabszolgasors? Meddig a megaláztatás?

Csodálatos ének kél szájról-szájra. Egy szent asszony énekelte: «Magasztalja az én lelkem az Urat. És örvendett lelkem az Istenben, az én szabadlótomban.»

Mindig többen és többen éneklük s figyelik, kutatják, ki az a szabadító, mikor jön már?

Alighogy ez a reménytfakasztó ének elindult hódító, ébresztő körutra, egy hívő istenes ember csodálatos látomást lát, soha nem hallott dolgokat hall, angyal szájából, ki mint Isten hírnöke jelent meg nála. Megtelvén Szent Lélekkel, ezeket prófétálta: «Aldott az Ur, az Izrael Istene, hogy meghallgatta és megváltotta az ő népét, ahogy megmondotta szent prófétái szája által, akik öröktől fogva voltak: *Megszabadít ellenségeinktől s mindazok köréből, akik minket gyűlölnék.*»

Erre a prófétálásra már sokan felfigyelnek. Nő a reménység. Nemsokára vége lesz a szomorú, megalázó rabszolgaságnak. Szabad lesz Izrael népe! Szabad hazában szabad nép!

Végre eljött a Szabadító. Angyal hirdette pásztoroknak, mondván: imé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz, mert született néktek ma a Megváltó, ki az Ur Krisztus a Dávid városában!

Sokan csalódtak reménységükben. Földi szabadítót vártak, egy királyi sarjat talán, aki hatalmával, pénzével s vitézségével kiveri a megszálló római csapatokat.

Egy istállóban született gyermek hogyan is segíthetne?

Pedig akkor sem segíthetett, ma sem segíthet egyes népek és emberek sorsán, helyzetén más, csak Jézus Krisztus, az istállóban született gyermek! Nem fegyverrel, nem földi hatalommal, nem miniszterekkel és jól képezett katonasággal jött, hanem szívében két követésre méltó tulajdonsággal: szolgálattal és szeretettel! Szolgálni jött mindenkinek, zsidóknak, pogányoknak, igazaknak, hamisaknak, szegényeknek, gazdagoknak. Szeretni jött mindenkit, farizeusokat és publikánusokat, hívőket és hitetleneket, tisztákat és tisztátalanokat! Csodálatos igéket szólt Istenről az ő Atyjáról, amelyeket eddig még halandó ember nem szólt s halandó fül még nem hallgatott! De nemcsak csodálatos igéket szólt, hanem csodával határos dolgokat is cselekedett. Ilyeneket sem látott még halandó szem.

Voltak, akik követték Jézust, szerették. Mindenkiket s önmagukat adták oda. Voltak, akik ellene fordultak. Kicsinyelték a származási helyét s családját! Mi jó jöhet Názárethből? Mit hozhat a zsidó népnek egy ácsnak a fia? Nem ismerték fel Isten küldöttét, kinek országa nem e földről való s így nem is földi, de mennyei eszközökkel építi fel e földön országát. Nem kell neki jól felszerelt hadsereg, elég 12 egyszerű embernek teljes odaadása s vallástétele. Nem indul hódító hadjáratra, csak lehajol betegekhez, bélpoklosokhoz, utcán kolduló vakokhoz, bénákhoz, éhezőkhez, rongyosokhoz, lenézettekhez, megvetettekhez. Elindul a publikánusokhoz s egyéb bűnösökhöz, megértő szeretettel kezeli őket. A beteg testet égi erővel gyógyítja — a bűnös lelket szerető szavakkal megszabadítja a terhelő bűntől, vádoló lelkiismerettől!

Sokan kerülnek, nem akarnak vele találkozni, hadd maradjon bűnük a sötétben. De igen sokan keresik őszintén, bizalommal, hadd gyógyuljanak, hadd szabaduljanak a bűn terhétől!

Mint Szabadító jött Jézus Krisztus. Testnek, léleknek szabadítója. Így jön most is egyes népekhez s egyes emberekhez. Hozzád is. Szolgálni akar neked s szeretni akar téged! Vajjon enged-e, hogy meggyógyítsa lelki vakságodat? Megszabadítson bélpoklosságodtól? Oh engedd! Mi-

kor hozzád, elesett, megbotlott, vétkező, gyarló bűnöshöz leereszkedik s neveden szólít s barátságosan megfogja kezedet s mélyen szemedbe néz, hogy felemeljen s a helyes utra vezessen, érzed-e, hogy szeretni akar? Engeded-e, hogy szeressen téged?

Igen, Jézus Krisztus, a Szabadító jön! Örvendj! Engedd, hogy ebben az ádventi időben hozzád is jöjjön, hogy boldog karácsonyod lehessen!

W. J.

HIREK.

— **Jegyespárok:** A kaposvári gyülekezet prédikátora: **Dékány Elemér József** eljegyezte **Meisinger Évát**, a kaposzsekcsői methodista gyülekezet tagját.

A borjádi gyülekezet prédikátora: **Hecker Adám** eljegyezte **Schnädelbach Margitot**, a leipcigi methodista gyülekezet tagját.

A kegyelem Atyja áldja meg a jegyeseket, hogy az Ur szöllőjében egymást támogató munkások lehessenek, sok ember boldogítására, Isten dicsőségére.

— **Karácsonyi ajándék.** Aki nemcsak percegig, vagy pár napig tartó örömet akar gyermekeinek, vagy barátainak szerezni, hanem olyan ajándékot adni, amely egész éven át használható s el nem török s mindig lelki örömet szerez, az rendelje meg sürgősen Ker. Könyvesház Budapest, Felsőerdősor 5. alatt, a most kiadott **bibliái játékot**, mely áll száz kérdés és feleletből, szép, tartós kartonlapokra nyomva. Fájó szívvel láttuk, hogy karácsonykor már kis elemi iskolások is kártyáztak, mert a felnőtteknél ugyanazt látták. Ha a szülők kártya helyett ilyen lelki táplálékot nyújtó, tartós ajándékot szereznek gyermekeiknek, azoknak földi és mennyei boldogságát mozdítják elő.

— **Gyermekek és serdülő ifjúság részére** igen szép alkalmi füzeteket adott ki a Ker. Könyvesház, amire multi számunkban mutattunk rá. Még egyszer felhívjuk jelen számban is a figyelmet.

1. **Rakoncátlan.** Elbeszélés.
2. **Jákob kútjánál.** Előadás 14 személy részére.
4. **Hívó házasság.** Előadás 9 személy részére.
5. **Sunder Singh.** Egy indiai apostol története.
6. **Egyedül a nagyvilágon.** Elbeszélés.
7. **Karácsonyi meglepetés.** Elbeszélés.
8. **A zarándok útja.**
9. **A hosszú és boldog élet titka.**
10. **Virágnylás.**
11. **Vesszőszálakból jegenyék.** Elbeszélések.
12. **Menjete be a szoros kapun.**

13. Szép falimondások, vasárnapi iskolai képek. Levélpapíros bibliai versekkel és levelezőlapok, bibliák és énekes könyvek, szakitós falinaptárak és könyvnaplók kaphatók.

— **Funk M.** szuperintendensünk 3 héten át, esténként Zürich különböző gyülekezeteiben evangelizált.

— **Szerkesztőnk** négy heti szabadságon volt, emiatt késett jelen számunk.

— **Menyegzői ünnepély.** A budapesti német gyülekezet prédikátora: **Meyer Frigyes**, december 8-án vezette oltárhoz **Reidt Annát**, a budapesti német gyülekezet tagját. Az ifjupárt a vőlegény édes atya, a németországi meth. egyház szuperintendense, eskette. Este az ifjusági egyesület szeretetvendégséget rendezett az ifjupárt tiszteletére. Ezen a szeretetvendégségen az egyes testvérek meleg szavakkal köszöntötték a mátkapárt s Isten ígéjének alapján kívántak tartós boldogságot.

— **Aratási háláünnepély Nyíregyházán.** November 4-én tartotta a gyülekezet ezt a fontos ünnepélyt. Úgyes leánykezek virágokkal díszítették a kápolnát. Szorgalmas hajadonok pedig heteken át készültek a »Jákob kútjánál« című előadásra, melyet az aratási ünnep délutánján szép sikerrel adtak elő. Ezzel is hozzáakartunk járulni ahhoz, hogy az Urnak hozzunk kérébe kötött, gyülekezetbe csoportosított megtért leánykeket. Az ünnepi istentiszteleten felvettünk 12 próbatagot és 10 rendes tagot. A felvett tagok közül hárman szívhez szóló bizonyosságot tettek. Mindnyájunk szemébe könny szökött, mikor Hornyák József szabolcsi testvérünk elmondta élete történetét, hogyan égett le fejelettel a ház két ízben s hogyan ismerte meg az élő Jézust. Testvéreink körében ott láttuk a nagyállói, kisvárdai és szabolcsi gyülekezet képviselőit is, sőt még Hajdudorogról is üdvözölhattünk néhány kedves barátot. Testvériségünk ez alkalommal az Ur oltárára önkéntes szeretetadomány és aratási hálááldozatként borítékokban letett 1764 pengőt. Sok boldog sóhaj, sok hálaima röpült az nap az Egek Urához, kérvén őt, írjon be mindnyájunkat az Élet könyvébe s gyűjtsön be mindnyájunkat a mennyei hajlékokba. Ünnepélyünkön Funk M. testvérünk szolgált az Igével. Este ugyancsak ő tartott előadást amerikai útjáról.

— **Kérelem olvasóinkhoz.** Lapunk jelen számával befejezést nyer a 19-ik évfolyam. Nem kíméltünk áldozatot, hogy lapunkkal kedves olvasóinknak jó lelki táplálékot nyújtsunk s cikkeink segítségével elvezessük Jézus Krisztushoz, az Élet kútforrásához.

Legtöbb olvasónk nem juttatott a lapért anyagi ellenértéket. Mi elküldtük azért lapunkat, mert szolgálni véltünk azoknak is, akik nem fizethettek, mivel szegények. Jelen kérelmünk sem azoknak szól, akik nem tudnak fizetni, hanem azoknak, akik egy ilyen irodalmi termékre

minden megerőltetés nélkül fizethetnek évente 3.20 P-t, ami igazán csekély összeg! Ezen csekély összeg nélkül azonban nem tudjuk lapunkat fejleszteni, azért kellett 16 oldalról 12 oldalra esnünk.

Mindazon kedves olvasóink viszont, akik levélben érdeklődtek, vajjon az eskórosok számára felállítandó menhely ügye hogyan áll, azt üzenjük, hogy a hajlék meg volna, de még egy igen tekintélyes összeggel tartozunk. Akik szívéből viselik ezt az ügyet is szeretnének hozzájárulni, hogy tényleg meg is nyithassuk egyszer ezt a feltétlenül szükséges menhelyet, azokat kérjük, hogy támogassanak anyagiakkal.

Mai számunkba egy pénzesutalványt teszünk azzal a kérelemmel, hogy azok a kedves olvasók akik lapunkat és menhelyünket önkéntes adományaikkal támogatni akarják, küldjék be szeretettel filléreiket emberbaráti munkánk támogatására.

Az Ur az én igazságom!

Az Isten kegyelméből én távol estem,
Nem sejtém halálom, nem érzem terhem.
Barátimnak lelkük Megváltója minden...
Tőlem távol maradt Jehova, az Isten!

Az «írás» ismerem, hallgattam a szavát,
János jelenését, — Jeremiás jáját,
És előttem állott Jézus keresztfája!
Tőlem távol maradt Isten igazsága...

Ugy sirtam mint Sión aki Őt szerette,
Mint kinek posványba merült az élete,
De nem hittem, hogy a Jézus vére által,
Megmaradhat bennem Isten, igazságban.

Lássátok, egyszer csak felébredett bennem,
Örök világosság, isteni kegyelem.
Kérdeztem magamtól, mi lesz, jön a halál
S lelkemre pusztulás, örök kárhozat vár?!
Reszkette néztem a halálnak elébe,
Szívőből imádkozni elkezdtem végre!
Feleletet nyertem, bűnöm megbocsájtva
Mindenem vagy nékem, lelkem Megváltója!

Isteni igazság, kincsem, dicsőségem,
Lelkem Megváltója, Nálad van a helyem!
Viharban megvédesz, megsegítesz harcban
Velem vagy örökké, mindenféle bajban!

Es ha környékez a halálnak árnyéka,
Te vagy szegény lelkem támasza, oltalma.
A lánc elszakadt már, bűnöm megbocsájtva,
Üdv néked vagy Isten, örök, szent Jehova!

Német forrásból szabadon:

Müller Pál.

Szomorú karácsony.

»Nagy örömet hirdettek! Ez volt az angyal szava, amit Isten parancsára hirdettek a pásztoroknak. Isten azt akarta, hogy egyetlen megszületett a földre való megérkezéséről vegyennek tudomást minél többen.

Minden nép értesülni fog arról, Az első misszionáriusok a pásztorok el is beszéltek mindenkinnek, mit hallottak a bethlehemi mezőn, s mit láttak a bethlehemi jászolban.

Rajtuk kívül sokan vitték tovább a Jézus Krisztus születéséről s annak nagy jelentőségéről az örömhírt. Száz meg százazrek tudomásul is vették ezt a hírt s örvendező lélekkel hittek Jézusban, mint Megváltójukban.

De még igen sokan vannak, akik nem vették tudomásul, hogy Jézus Krisztus megszületett az ő számukra is azért, hogy elhagyva e világot s ennek hiábavágóit, testi és lelki életüket bizák Jézusra. Sokan csak a nevet viselik Krisztusnak, de életükkel megtagadják, hogy valami köztük is van Krisztushoz. Megünneplik a karácsonyt, de hogyan.

A lapok egy igen szomorú történetet közöltek arról, hogyan szokták némelyek megünnepelni Krisztus születésének emlékűnnepét. Alább közöljük azt a szomorú történetet:

»Karácsony éjszakáján, a La Manche-csatornában történt ez a szomorú eset, amely *24 derék tengerészt juttatott idő előtt a hullámsírba.* Csendes, nyugodt, holdfényes éjszaka volt, de erősen hullámos tenger. Az Eugéne Schneider vitorlášhajó nyugodtan haladt, a kapitány kajütjében virrasztott, a másodkapitány a parancsnoki hídon, az egyik tengerész pedig a kormányfedélzeten teljesített szolgálatot. Egyszerre távolról egy gőzhajó lámpásait látták felcsillanni az éjszakában. Ügyet sem vetettek a dologra, mert a tengerésztörvény előírja, hogy gőzhajó és vitorlás találkozásánál a gőzhajónak kell kerülnie. Hirtelen azt vették azonban észre, a tengerészek, hogy a hajó egyenesen feléjük rohan, mire meghúzták a vészharangot. A kajütjükből álmosan rohantak fel a pihenésükből felriasztott tengerészek, Govys kapitány pedig azonnal átvette a parancsnokságot. Hiába volt azonban minden, a legénység hasztalanul feszítette meg erejét, a huszonnégy ember hiába üvöltött emberfeletti hangon „...émületesen közeledő hajó felé, pillanatok alatt tisztán állott előttük a helyzet, hogy a hajó menthetetlen. A kapitány erre elkiáltotta magát: Meneküljön, aki tud! Ebben a pillanatban a Burutu nevű gőzhajó nekirohant az Eugéne Schneider testének és derékban kettészelte a hajót.

Rettenetes jelenetek követték az összeütközést. Az Eugéne Schneider négy emberének az összeütközés pillanatában sikerült átugrania a Burutu fedélzetére, de a szerencsétlenül járt hajó többi emberei már a fagyos tengervízben könyö-

rögtök és kiabáltak segítségért. Govys kapitány a süllyedő hajó fedélzetén húzódott mind feljebb és feljebb, esdekelve és rimánkodva, hogy a négy megmenekült tengerész kerítsen köteleket, amelyekkel a fuldoklókat megmenthessék. A négy ember az első pillanatban hozzálátott, hogy a gőzös sötét fedélzetén köteleket keressen, de egyiknek sem sikerült sem köteleket, sem egyetlen emberi lényt találni a hajón. Végre megnyílt az egyik kajüt ajtaja és *tántorogva, részegen* kilépett rajta egy fiatal hajóstiszt, aki szabad levegőre érve, rögtön végigvágódott a fedélzeten és semmiféle könyörgésre sem rúdott felvilágosítást adni. Közben a megmenekültek hozzáláttak, hogy mentőcsónakot bocsássanak le társaik segítségére, de mire a mentőcsónak leérkezett, már csendes volt a víz felszíne, huszonnégy társuk már hullámsírba pihent. Az utolsó volt maga a kapitány, aki ég felé emelt karokkal búcsút integetve megmenekült társainak, me-
rült alá.

A négy megmenekült tengerész ekkor az elképzelhető legszörnyűbb lelkiállapotban benyitott a hajó parancsnoki szobájába. Meleg szoba, *alkoholgőz*, a falakon körüskörül virágfüzérék, az asztal körül vidám kocintgató társaság fogadta őket. *Részegek voltak egy szálíg.* A négy megmenekült, társaikat sirató tengerészt rettenetes düh fogta el, amikor ezt a társaságot megpillantotta, de azután felülkerekedett bennük a tengerésztestvériség érzése, arra gondolva, hogy ki tudja, nem érheti-e még valaha ezeket a karácsonyt ünneplő tengerészeket is ugyanolyan szerencsétlenség, mint őket. A megmenekültek megjelenése csak lassan-lassan józanította ki a Burutu tisztjeit, akik tántorogva rohantak fel a fedélzetre és ott konstatálták, hogy *nemcsak űk, hanem a szolgáltaiban lévő legénység is lerészegedett*, úgyhogy az egész inspekciós személyzet aludt a hajón. Annyira tájékozatlanok voltak, hogy még azt sem tudták, vitorláshajó volt-e, vagy gőzös, amelynek katasztrófáját okozták és amelynek ilyen könnyelmű gondatlanságból történt pusztulása most törvényszék elé juttatta őket.

Huszonnégy derék tengerész életébe került az, hogy egy hajó tisztjei és legénysége lerészegedett karácsony éjszakáján. Bizonyára voltak hozzátartozói, akiket mély bánatba ejtett övéiknek ilyen gyászos módon való elpusztulása. Azok számára akkor a karácsony nem örömet, de nagy szomorúságot hozott. Ide vezet az iszákosság átka. Így tudja elrontani a legszebbet a legjobbat. Isten örömet kínál s örömet akar juttatni mindenhova, minden népnek, faj, rang, kor- és nembeli különbség nélkül, de a Sátán behálózza az embereket s az alkohol segítségével, megfosztja őket karácsony örömeitől.

Kedves lélek vigyázz, Isten az idei karácsonykor téged és hozzátartozóidat nagy örömben akar részesíteni. Azt akarja, hogy fogadd be lelkedbe, életedbe, gondolataidba, foglalkozásodba, az élő

Jézus Krisztust! Azt akarja, hogy te is, tiéd is igazán boldogok legyetek karácsonykor; boldogok azzal, aki jött megszabadítani titeket is bűneitekből! Vigyázzatok, hogy a sátán el ne rabolja örömeiteket, boldogságtokat, az ivási szokások erejével, rumos, konyakos, boros üvegek használata által. Próbáljátok meg, karácsonyt tisztán úgy ünnepelni, hogy a sok jó falat mellett ott legyen a biblia, mely lelki táplálékot nyújt; a sok szeszes ital helyett pedig ott legyen a tiszta víz az asztalon - a gyermeki hit, bizalom, szeretet a szívekben. Meglátjátok milyen boldog karácsonyotok lesz!

R . . y.

Egy norvég tengerész megtérése

Pár évvel ezelőtt egy mogorva kinézésű fiatal ember ott ült egy vasárnap esti hívő összejövetelen. Egész életében tengerész volt. Ezen az estén többen tettek bizonyosságot az Ur Jézusról, mint a bűnösök Megváltójáról. Valahányszor elhangzott egy-egy bizonyágtevés, a mi tengerészünk nagy érdeklődéssel hallgatta, sőt úgy látszott, mintha néha még egy-egy könnyet is letörölt volna orcájáról, de utána mindig megrázta a fejét.

Valahányszor a bizonyágtevő testvérek halhatatlan lelkéről, Krisztus nagy szeretetéről beszéltek előtte, mindig csak azt felelte: Én testestől-lelkestől rossz ember vagyok; nekem nem érdemes élni, legjobb volna golyót röpíteni fejembe. Már késő nálam minden, hajótörést szenvedtem! Egy ilyen vadállattal, amilyen én vagyok, nem érdemes törődni, nem érdemes üdvösségről, boldogságról beszélni; hagyjanak csak az urak elsüllyedni, fáradjanak másokkal, kik érdemesek arra az üdvösségre, melyről önök beszélnek. Gyalázatosan rossz, részeges életemmel tönkretettem családomat, elzavartam áldott jó feleségemet, gyermekeimmel együtt. De ne is beszéljünk erről, még rá gondolni se jó! Én hajótörött, roncs vagyok! Kérem, hagyjanak sorsomra, hadd süllyedjek el!

„Nem, nem hagyhatjuk önt elsüllyedni, Krisztus küldött minket az ön megmentésére. Mi most nem a maga multjáról, sem jövőjéről, mi a jelenről beszélünk. Most itt az ideje, hogy megragadja a mentő alkalmat. Kérjük, használja ki ezt az időt, nyujtsa ki kezét Üdvözlője felé, ki oly régóta vár magára, ki szíven viseli a maga ügyét. Kérjük, öntse ki szívet Megváltója előtt.”

„Megváltómnak beszéljem el reménytelen helyzetemet? Hogy gondolják ezt?”

„Ön az előbb azt mondotta, hogy hajótörést szenvedett bűnös, nemde?”

„Valóban így van!”

„Emberileg szólva, ön tényleg menthetetlen. De mi örömmel mondhatjuk önnek, hogy Krisztusban van még mentség, van még üdv

az ön számára is. Csak engedje magát bűneitől megszabadítani. Krisztus meghalt önért, Ő a bűnösökért, az elveszettekért jött; ön eddig a bűnnek rabszolgája volt, de önt Jézus megmentheti s akkor ön boldog, új emberré lesz!"

"Oh bárcsak igaz lehetne ez!" — sóhajtozott.

"Igen, ez igaz, ha ön ezt a váltságot elfogadja és hit által magáévá teszi!"

"De nagyon sok bűn terheli ám a lelkemet, hadd vezekeljek bűneimért."

Kedves barátom, erre nincs már szükség, az Ur Jézus a Golgothán már vezekelt a maga bűneiért, hisz Ő a bűnösökért halt meg. Önnek most csak Jézushoz kell jönni, úgy ahogy van, bűneivel együtt és bevallani neki mindent. azután kérnie kell bűneinek bocsánatát és hogy fogadja magát gyermekének — és akkor tudja-e mi történik majd?

Hosszu szünet állott be. Mi hallgattunk, ő is hallgatott.

Mi történik majd? — kérdeztük újból, mire azt felelte: "Igen, mi történik?"

Elővettük bibliánkat és olvastuk:

"No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Ur: ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszintek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapju." (Ésaiás 1. 18.)

"Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól." (1. Ján. 1, 9.)

"Hogyha ön tehát, mint elveszett bűnös kér bűnbocsánatot, mi történik akkor?"

Szive mind erősebben dobogott és látzott rajta, hogy nagy harc dul keblében. Nyugtalanul tekintgetett ide-oda — nem, most már nem tartóztathatta magát tovább. Térdeire rogyott és hangosan felzokogott. Jó ideig sirt, majd szivettépően imádkozott bűneinek bocsánatáért és lelke üdvéért. Mi köréje térdeltünk és vele együtt imádkoztunk teljes szívvel. "Higj az Ur Jézus szeretetében" — mondotta egyik testvér.

"De mondjátok csak" — mondotta még mindig sirva — "szabad a bűnbocsánatban hinnen, ki oly nagy bűnös vagyok, ki annyit vétkeztem? Még él az édesanyám, ki hívő asszony, oh, mily kegyetlen voltam hozzá sokszor, bár ő mindig szeretett. Több ezer koronával megszaltam őt. Vajjon ilyen kegyetlen fiu számára van-e bűnbocsánat? De ez még nem minden! Feleségem elhagyott, mert nem birta ki kegyetlen, részeges életemet. Két gyermekemmel együtt a legnagyobb nyomorban él és én, kegyetlen, egy fillért sem adtam nekik, holott sokszor adhattam volna valamit. Vajjon hol lehetnek most szegények, az én áldozataim? Ez és még sok más kinez engem — hát tényleg gondoljátok, hogy ilyen bűnösnek, mint amilyen én vagyok, adhat az Ur kegyelmet?"

Mégegyszer elolvastuk Ésaiás 1. 18. és 1. Ján. 1, 9. et. Egyik testvér azt mondotta neki:

"Az ön bűnei tényleg olyan pirosak, mint a karmazsin, de lássa" — és azzal megmutatta neki a Szentirási helyet és olvastatta vele.

Amint olvasta, vastag cseppekben hullottak alá könnyei és most már látszott rajta, hogy világosodik a lelke.

Az imaközösség a késői órákig elhúzódott, már közel volt az éjféli, de mi nem sajnáltuk sem az időt, sem a fáradságot. Hisz egy halhatatlan lélekről volt szó. Örömmel magasztaltuk az Urnak nagy kegyelmét és szeretetét, ki ilyen nagy bűnösnek is kegyelmet adott.

Barátunknak nem volt otthona, sem hajléka. Meghívtuk, hogy jöjjön velünk. De ő ezt mondta: "Eddig a tengerparton kóboroltam és egy-egy hajón vagy csónakban húzódtam meg, ma is oda megyek még, alvásról ugyem lehet szó, legalább gondolkodom a történetek felett."

Igy barátunkat utnak engedjük, mi pedig egy hálaadó ének eléneklése után elszéledtünk.

Másnap hozzánk jött, hogy levelet írjon édes anyjának. Ez hosszú, könnyekkel áztatott levél volt, mire pár nap múlva megérkezett a válasz az édes anyától, telve szeretettel és örömmel. Így otthona nyitva volt előtte, édes anyja tárt karokkal várta tékozló fiát. Az Isten meghallgatta imádságait, oh, hogy áldotta ezért az Ur szent nevét.

Mi azután hajóra kísértük őt. Az elmúlt pár nap alatt annyira megváltozott, hogy más kifejezést nyert orcája, alig lehetett felismerni, ha imádkozott, rengett a föld és nagyon jól esett őt hallani.

Haza érkeve, anyja elébe sietett, átölelte fiát és sokáig sirtak. Semmiféle szemrehányást sem kapott anyjától. Anyja dédelgette őt.

Anyjától megtudta, hogy nagyobbik leánya két évvel ezelőtt meghalt, a kisebbik felesége szüleinél van, felesége már két hónap óta kórházban van.

Mikor ezt meghallotta, anyja lábaihoz rogyott, hangosan zokogva mondogatta:

"Én nyomorult gyilkos, szegény áldott jó feleségem meg tud-e bocsátani? Még ma ki kell vele békülnöm."

Igen fiam, menj el, tudom, hogy megbocsát — mondotta az édesanya.

Együtt imádkoztak s azután felkereste a feleségét. Midőn a kórteremben felesége ágyához ért, levetette magát az ágy elé és zokogva kért bocsánatot. Felesége sovány kezeit a férj fejére tette és örömmel bocsátott meg mindent.

Egy hónappal később ismét irt a mi tengerészünk, hálálkodván, hogy az Ur Jézus mindent jóvá tett. Felesége meggyógyult s ő is elfogadta az Ur Jézust Megváltójául. Állása is van már és teljes a boldogság és a megelégedés családjában.

Oh milyen csudálatos erő van a szent Evangéliumban. Vajjon van-e valami más, mi így átalakíthatná az embert? Krisztus Jézus él

és Ő átalakít mindeneket. Jöjj ezért te is kedves családot, megtört lélek és add át magad Jézusnak és te is ilyen boldog leszel, mint ez a norvég tengerész.

Németből: *Minor.*

Győzd le jóval a gonoszt!

Róm 12. 21

Ez a legnehezebb dolgok egyike: Semmi sem esik emberi természetünknek oly neheze, mint gonosz helyébe jót tenni; szeretni azokat, kik minket gyűlölnék, adni azoknak, kik minket meglopják, imádkozni azokért, kik rágalmaznak, üldöznek. Pedig Jézus ezt megköveteli igaz, követőtől. Ha Jézus igazi követője akarsz lenni, akkor tőled is megköveteli. Azt mondod, ez oly nehéz, hogy nem tudod megtenni. Vannak azonban, akik megtették és megteszik ma is. Elmondok egy esetet.

Arndt Jánost, akit „igazi keresztyénység” című művéről sokan ismernek, egy sétája alkalmával meglepett az eső. Egy hordókat szállító fuvaros felvette a jól megázott lelkész, ki egy hordó mögé bujt, hogy az eső ne verje többet. Nemsokára három nő is felvett a szekér, kiket szintén meglepett sétáközben az eső. Ezek is elhelyezkedtek a szekéren, de nem vették észre a papot. Mikor az eső elől biztonságban voltak, megeredt a nyelvük. Csakhamar szapulni kezdték ezt is, azt is a falubeliek közül. Természetes, hogy a pap is sorra került. A bíró felesége azt mondta, hogy nagyon gyanús Arndtnak bőkezűsége. Kis fizetése van, mégis sokat osztogat a szegényeknek. Nem lehet más, mint-hogy titkos pénzverdéje van, vagy pedig az ördöggel cimborál. A másik nő meg azt mondta, hogy Arndtnak a tudása nem is olyan nagy s nagyon egyházellenes a működése, beszéde, imája olyan szektáskodó. A harmadik meg azt mondta, hogy az ilyen papot, aki mindig csak ostromozza a nép bűneit, el kellene csapni. Mikor így javában szapulják Arndtot, aki mindent meghallott, egyszerre csak eltört a kocsí tengelye. Le kellett mindenkinek szállni s akkor nagy ijedten észrevették a nők, hogy Arndt is ugyanazon a szekéren ült, amelyen ők s mindent meghallott, amit róla s ellene beszéltek. Ugyanakkor megérkezett egy robogó szekér, amely Arndtért jött, hogy hazavigye. Arndt az öt szapuló három nőt azok ellenkezése dacára is beleültette szekérébe s hazavitette őket, ő pedig gyalog ment haza.

Ime, Istennek ez a jó gyermeke, Krisztusnak ez az igazi követője, megértette mesterének tanítását, hogy azokkal jót kell tennünk, akik minket gyűlölnék, vagy üldöznek, Ő jóval győzte le a gonoszt!

Győzd le te is jóval a gonoszt! Akkor Jézusod szeret, mert akkor igazi követője vagy.

W. J.

Mennyit imádkozol?

Isten országának nagyjai mind imádkozó emberek voltak. Minden új élethirdetést kitaró és komoly imádság előzte meg, ma is ha valamit el akarunk érni, csakis kitaró imádsággal érhetjük azt el. De hol vannak ma azok az emberek, kik kitaróan tudnak imádkozni? A legtöbb nem várja be, míg az Ur meghallgatja imádságait, hanem már előbb abbahagyja az imádkozást. A legtöbb gyorsan felugrik térdeiről mielőtt az imádság csak a plafont is elérte volna. Mily kevés imádság jut így Isten trónja elé. A sátán semmitől sem fél jobban mint a kitaró imádságtól. Ő nem bánja azt, ha vallásosak vagyunk, ha néha elmegyünk a templomba, sőt még azt sem, ha néha imádkozunk. Csak egytől fél, a kitaró komoly imádságtól. Torrey mondotta egy alkalommal, hogy az nem nevezheti magát Krisztus követőjének, ki kevés időt fordít imádkozásra. — Az Ur Jézus eljövételének csak az tud igazán örvendezni, ki kitaróan imádkozik. Az Ur Jézus, valamint az első keresztyének legfontosabb életfeladata az imádság volt.

Mielőtt az Ur Jézus megkezdte működését, negyven nap és negyven éjjel böjtölt és imádkozott. (Mt. 4, 1—11.) Pál apostol szüntelenül éjjel-nappal imádkozott azokért, kiket az Ur reája bízott. (Csel 16, 25. Filipp 1, 3—11; Kol 1, 3. 9—11. Ezt mindig nagy örömmel tette Fil. 1, 4.)

Pünkösdkor a Szent Lélek kitöltését, valamint a 3000 ember megtérését tíz napi kitaró imádság előzte meg. (Csel 2, 4—6)

Luther naponta három óráig imádkozott és ez elég volt ahhoz, hogy elszakítsa azt a láncot, melyel az akkori világ a római járomhoz volt kötve. Knox János egész éjszakákat töltött imádkozva, mondván: „Uram add nekem Skóciát vagy elveszem” — és az Ur meghallgatta őt, neki adta Skóciát, ő lett Skócia reformátora. Ő mondotta azt, hogy „elveszett nap az, mikor hét vagy nyolc órát nem imádkozhatott. Halála után pedig egy öreg bácsi azt mondotta, hogy Knox János Krisztus orcáját viselte.

Livingston Dávid többet magával egyszer egy egész éjszakán át imádkozott és az lett az eredménye, hogy másnap Kirk of Schotts'ban 500 ember megtért prédikációja által.

Baxter Richárd, a nagy angol theológusnak még szobájában is meglátszottak a kitaró imádságnak jelei és Isten meghallgatta imádságait, nagy ébredést küldött Angliára. Wesley János, a methodista egyház megalapítójának naplójában több helyen olvashatjuk, hogy fél és gyakran egész éjszakákat töltött imádságban. És mi lett a következménye? Egy ujjaéledés, mely az egész világra kiter-

jedt. Egy alkalommal Edwards Jonathánnal egy egész éjszakát töltöttek imádságban, másnap azután az Ur annyira megáldotta bizonyágtételüket, hogy seregestől tértek meg az emberek. Finney kitartó imádsága által egész falvakra és városokra töltötte ki az Ur az Ő Szent Lelkét, így az emberek büntudatra ébredve százával tértek meg. Finney irataiból még ma is kiérzik imádkozó szelleme. Iratai oly nagy benyomást gyakoroltak Booth generalisra és feleségére, hogy az Űdvhadsereg megalapítása is ezeknek az iratoknak köszönhető.

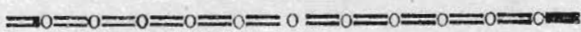
Finney egyik iratában egy gyülekezetről írja, hogy abban megszakítás nélkül 13 évig tartott az ébredés. Majd az ébredés alább hagyott. Midőn megvizsgálták, hogy mi okozta ezt, kiderült, hogy egy ember 13 éven át minden szombat este éjjel utánig küzdött az Urral halhatatlan lelkekért. Két héttel a stagnálás előtt abbanhagyta hosszantartó imádkozását. Ő maga vallotta be ezt. — Ő bár minden gyülekezetünkben volnának ilyen imádkozók! Mennyi munka van ezen a téren, mindenki munkálkodhat, öreg, fiatal egyaránt, sőt még a betegek sincsenek kizárva. Imádkozók imára fel! Ez a felhívás mindenkinék szól! Testvérem, te mennyit imádkozol? — Nem akarnál mátol kezdve kitartóan imádkozni? Hisz könyörgésünket oly szívesen veszi az Ur. De ne gondold, hogy ez könnyű munka! A kitartó imádkozás sokszor minden lelki és testi erőnket igénybe veszi s nem egyszer nagy lelki harcba s kemény küzdelembe kerül. Ugy kell imádkozni, mint a mi Urunk Jézus imádkozott. Ő életével példát adott nekünk, ezért kövessük nyomdokait az imádkozásban is.

Egy komoly hívő ember, ki eredményes munkát végzett lelkek megmentése terén, vallotta be, hogy naponta reggel egy órát, este fél órát tölt el imádságban. Beismerte azt is, hogy gyakran szinte kényszerítenie kellett magát az imádságra. Ebben azt hiszem nem ő az egyedüli, hanem sokaknál így van ez. Azonban nem szabad, hogy ez feltartóztasson bennünket. Hisz Bramwel is — ki által százan, meg ezren tértek meg Istenhez s ki legtöbb idejét imádságban töltötte — panaszkodott, hogy majdnem mindig kedvetlenül ment titkos kamrájába imádkozni. Gyakran a szárazság nehéz idejét kellett átélnie, Ő azonban kitartott, küzdött az Urral mindaddig, míg a csatát meg nem nyerte. Néha kedvetlenség az oka annak, hogy oly sokan abbahagyják az imádkozást, mi azután visszaesést, bukást jelent. A kedvetlenségnek több oka lehet. A sátán egész démonhadával ellene van az imádságnak. A sátán gyűlöli és fél a titkon való imádságtól, mely hegyeket mozdit ki helyéből. De lehet kedvetlenségünknek más oka is, betegség, fáradság vagy a gyomor tülter-

heltsége is. Egy másikik főok azonban abban rejlik, hogy nem engedelmeskedünk azonnal az Ur Lelkének, midőn indít a titkon való imádkozásra s ha e felhívásnak nem engedelmeskedünk, az Urat megszorítjuk. Ezért álljunk ellen a sátánnak, tartsuk sakkban a testünket, kívánságaival együtt, engedelmeskedjünk minden időben a Szent Lélek gyengéd figyelmeztetésének, hogy ne akadályozhasson meg semmi bennünket a titkon való imádkozásban.

Hogy bizalommal és személyesen érntekhezhetünk a mi menyei atyánkkal, ennek csak örülnünk kellene, mert ez nagy isteni kegyelem. Ezért örömmel kellene keresnünk minden alkalmat a közösséghez, hisz „igen hasznos az igaznak buzgósgos jkőnyörgése“. Ezt látjuk már Ábrahámnál, ki könyörgéseivel megmentette Lótót és családját; Mózesnél, ki imádkozott és így győztek az izraeliták az amalskiták felett; Illésnél, ki imádságával bezárta az eget és imádságával ismét felnyitotta azt: Dánielnél, ki rendesen háromszor imádkozott napjában s az Ur azzal felelt, hogy megmentette népét Izraelt, a babiloni fogságból. Igen, mi az Urtól sokat várhatunk erről van egy szép példánk Elizeus prófétánál. Ő az életének a végén egy megbízatást kapott az Urtól, hogy menjen a királyhoz és próbálja meg annak hitéletét. Azt mondotta a próféta a királynak, hogy annyiszor fog győzedelmeskedni az ellensége felett ahanszor nyilaival a földre sujt. A király csak háromszor sujtott a földre, ezért megharagudott a próféta és azt mondotta, oh bár csak ötször vagy hatszor sujtottál volna a földre, az Ur annyiszor is meghallgatott volna. — Hát mi hányszor merünk a földre sujtani? Mennyit várunk mi az Urtól? Tudsz-e már kitartóan imádkozni kedves testvérem? Örömmel keresed-e az Urnak az orcáját? Szeretsz-e térdmunkát végezni? Van-e már tapasztalatod az imádságod meghallgatásáról? Mi a hálnak a víz, az legyen nekünk az imádság. Az Ur örömet leli abban, ki szereti őt és néki adja az ígéreteket. Örülsz-e annak testvérem, hogy a tied lehetnek az Ur ígéretei? Akkor elj mindig az ígéret talaján, mert „hű az ki ígéretet tett.“ (Zsid 10, 23.)

Németből: *Minor.*

Tönkreteszed gyermekedet.

1. Ha mindazt adod neki, amit kér s amiért sirdogál.
2. Ha jelenlétében azt mondod, hogy nálánál okosabb és szebb gyermek nincsen.
3. Ha észre veszi, hogy a szülők egyike pártját fogja.
4. Ha azt a meggyőződést ébresztetted benne, hogy az apa szeszélyes, zsarnok, akinek nem

kell feltétlenül mindig engedelmeskedni.

5. Ha mint apa példát mutatsz neki arra, hogy az édes anyja szavát nem kell teljesíteni.

6. Ha nem törödsz azzal, hogy kik a társai.

7. Ha nem válogatod meg az olvasnivalóját.

8. Ha megengeded neki, hogy esténként az utcákon csavarogjon.

9. Ha bőven ellátod zsebpénzzel s azt a meggyőződést ébreszted benne, hogy csak a pénz s a földi vagyon ér valamit, a lelki kincsek nem fontosak.

10. Ha időből semmit sem szentelsz gyermekeidnek.

11. Ha a kis hibát szigorúan bünteted s a nagy bűn felett nevelsz.

12. Ha csak szavakkal inted, tanítod, de saját példád ellenkezik szavaiddal.

(Egy régi naptárból.)

A keresztyén nem hazudhat. Aquinói Tamással, a középkor nagy bölcselőjével sétált egyszer egy ismerőse. Egyszer csak hirtelen felkiált a tréfáskedvű barát: «Ni, ott repül egy ökör». Tamás csodálkozva néz fel a levegőbe, s erre nagyot kacag a társa: «Hát elhitted azt a képtelenséget, mellyel meg akartalak tréfálni?» «Inkább elhittem — válaszolt a bölcs —, hogy egy ökör repül, mint hogy egy keresztyén hazudjék.» Jel. 22-15.

Istennek tetsző áldozat. Spitta lelkész, híres énekköltő, egyszer egy megrögzött iszákost igyekezett káros szenvedélyéről meggyőzni és a szeretet meleg szavaival jó utra téríteni. «Lelkész ur — felelt az iszákos — ha ön lemond a dohányzásról, én is kész vagyok abba hagyni az ivást». Isten eme hü szolgája ugyanis szenvedélyes pipás volt s az iszákos jó köpönyegnek találta ezt a sokkal kisebb bünt a magáé eltakarására s azt hitte, most ő fogta meg a papot. Ez azonban megmutatta, hogy ismeri az apostol szavát: «de én nem adatom valakinek hatalma alá». Szavát adta, hogy nem gyujt rá többet, de kötelezze magát amaz is, hogy a pálinkáról lemond. Az ember belecsapott a feléje nyujtott kézbe, megszabadult az alkohol rabságától s boldog ember lett.

Egy misszionárius öröme. A déli tengerben fekvő Tongva szigetére az ott lakó kannibálok közé Michelsen misszionárius lett kiküldve. A vadak sokszor fenyegették s életére törtek. Egy ízben azt kérdezték tőle: «Nincs fegyvered?» Erre a misszionárius elővette bibliáját s azt mondta: «Ez a fegyverem!» Erre mind elfutottak, mert ettől az ismeretlen, négyzögletű

tárgytól féltek. Isten kegyelméből Michelsen szép munkát végezhetett ott a kannibálok közt. Az összes szigetlakók mind egy szálig megtértek! Ilyen eredményt nem tud mindegyik misszionárius felmutatni. A bibliától ma is fél sok névleges keresztyén! Inkább nem olvassa, mert fél, ha olvassa, meg kell térnie. Te szereted-e a bibliát, vagy félsz tőle?

A német szociálista sajtó Bebelnek azt a tételét, hogy keresztyénség és szocializmus olyanok, mint az olaj és tűz, idejét multa tételnek deklarálja. Hja, változnak az idők, változnak az emberek. Sőt, úgy látszik, a pártprogramok is. Az Isten beszéde pedig örök és változhatatlan!

Terjed a bűnözés Oroszországban. Hatalmas arányokban emelkedik a bűnözés statisztikája Oroszországban, ahol az 1926 első felében 29000, a második felében viszont már 67000 volt a 20 éven aluli bűnöző gyermekek száma, 1927-ben pedig ez a szám 76000-re emelkedett. A szovjet lapok az alkoholizmus veszedelmes mértékű terjedésével okolják meg a bűnözési statisztika nagyarányú növekedését. — Elhisszük, hogy az egyik oka a sok bűnnek az alkohol. A másik oka azonban kétségtelenül a hitetlenség!

A király meg a pók.

(Bölcs mese.)

Egy király egyszer meglátott egy szép pókot. Mivel megtetszett neki, elfogta s egy nagy üvegbe zárta. A pók abban a nagy börtönben nem fonhatott szép hálót s nem mozgathatott szabadon. Igaz, hogy királyi legyekkel s jó falatokkal látták el, de mégis csak fogoly volt.

Mikor a tél közeledett, a király az ő pókját egy kisebb üvegbe tette s arra az esetre, ha a pók megszomjazna télen, beadatott egy csepp vizet.

A tél elmúlt. Melegen sütött a tavaszi nap, mikor a király meglátogatta kedvenc pókját. Örömmel üdvözölte a szerencsésen áttelelt pókot. De csodálkozva vette észre, hogy a pók a vízcseppnek csak a felét fogyasztotta el.

«Miért nem ittad meg az egész vízcseppet, hanem csak a felét?» kérdezte a király.

«Amíg az Isten kezében voltam, annyi vizet ihattam, amennyi jól esett, mert tudtam, hogy Isten engem el nem felejt. De mióta a te kezében vagyok, attól kell tartanom, hogy elfelejtesz engem s azért előrelátásból a vízcsepp felét a jövő télre tettem félre.»

A király ebből a válaszból megértette, hogy Isten senkiről sem feledkezik meg, de az emberek bizony nagyon könnyen megfélelkeznek azokról, kiktől gondoskodniuk kellene.

Jobb ha sorsunk s életünk Isten kezében van s nem emberek kezében. Bíz magad Istenre, ő gondot visel rólad!

Mesélő.